

OSTAŇTE
SEDIET, KŤM
NEZA-
ZVONI!

MEŠKÁŠ!

Áskavo
nech sa
dostavi
do riadi-
telne!

PADAJTE MI
Z CESTY!

NAJHORŠÍ SKOLSKÝ ROK

ALBATROS

James Patterson a Chris
Tebbetts

Môj najhoší školský rok

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

James Patterson a Chris Tebbetts

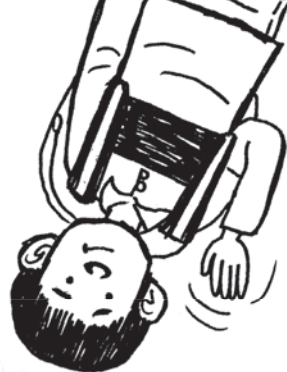
Môj najhorší školský rok– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

MOJ
NAJHORŠÍ
ŠKOLSKÝ
ROK

James Patterson

A CHRIS TEBBETTS

ILUSTROVALA LAURA PARKOVÁ

ALBATROS

Preložil Milan Kopecký

Copyright © 2011 by James Patterson and Chris Tebbetts

This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA.

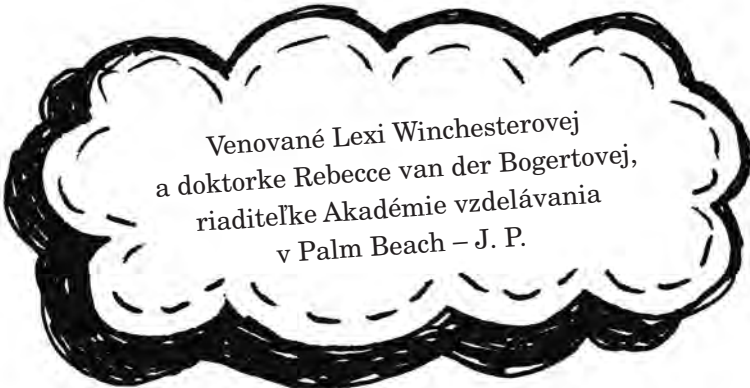
All rights reserved.

Illustrations by Laura Park

Translation © Milan Kopecký, 2015

SBN v tlačenej verzii 978-80-00-04091-2

ISBN e-knihy 978-80-00-04163-6 (1. zverejnenie, 2016)

Venované Lexi Winchesterovej
a doktorke Rebecce van der Bogertovej,
riaditeľke Akadémie vzdelávania
v Palm Beach – J. P.

Jonathanovi
– C. T.

KAPITOLA 1

TRAGICKÝ HRDINA RAFO CHAČADORJAN

Dnešný deň už lepší nebude, a tak môžem rovno začať tento príbeh plný zúfalstva a mizérie pohľadom na nás, teda mňa, moju grckavú sestru Georgiu a tichého Leonarda, napchatých ako sardinky na zadnom sedadle auta policajného zboru Hills Village.

Verte mi, ak chýbate na tomto rodinnom portréte, o nič ste neprišli. K nešťastnej udalosti s policajným zborom Hills Village sa vrátim neskôr. Najprv by som sa mal pochlapiť a porozprávať vám, čo všetko tej katastrofe predchádzalo.

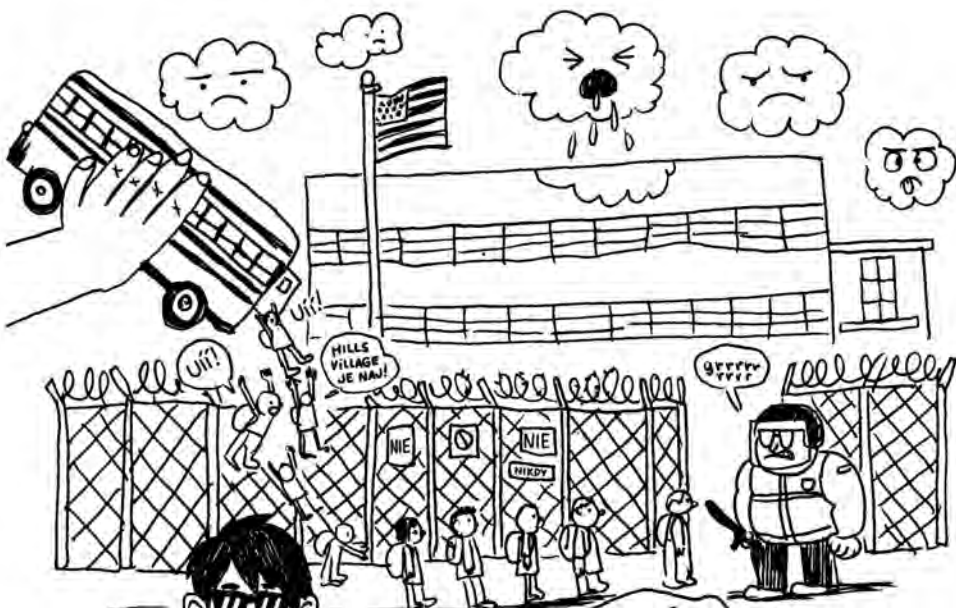
Nuž tak, tram-ta-da-dá, nech sa páči, knihožráči a všetci, čo máte priveľa prázdnych strán v čitateľskom denníku, predstavujem vám svoj pravdivý životopis od narodenia až doteraz. Či skôr od začiatku obávaného druhého stupňa základnej školy. Ak ste niekedy chodili na druhý stupeň, viete, o čom hovorím. Ak vás to ešte len čaká, čoskoro zistíte sami.

Pravda je taká, že pochopiť ma – akože naozaj pochopiť mňa aj môj trafený život – nie je nič ľahké. To je aj dôvod, prečo poznám tak málo ľudí, ktorým sa dá veriť. V skutočnosti však neviem, komu sa dá veriť. A tak radšej neverím skoro nikomu. Len mojej mame Júlii (aj to nie vždy).

Tak uvidíme, ako mi to pôjde s vami. Najskôr niečo o mne.

Inak to som ja, tam vľavo, keď ma mama vo svojom teréniaku vysadila pred väzením, známym aj ako Základná škola Hills Village. Obrázok namaľoval tichý Leonardo.

Aby som si zasa úplne nevymýšľal, verím ešte jednej osobe. A to je práve Leonardo.

Leo je Totálny Magor s veľkým T a veľkým M, ale pri ňom aspoň viem, kde je sever.

Pokiaľ ide o ľudí, ktorým neverím ani nos medzi očami, tak tu je skromná vzorka.

Prvou z nich je Hlavostína Donatellová, ale počuje aj na meno Dračica. Učí anglinu a môj najobľúbenejší šiestacky predmet – sedenie za trest po škole.

Ďalšou je Ida Strickerová, zástupkyňa riaditeľa. Bez jej dovolenia sa u nás v škole nesmie nikto ani nadýchnuť.

A potom Georgia, moja megazvedavá, megarozmaznaná a megaotravná sestra, ktorej jedinou dobrou vlastnosťou je to, že vyzerá

tak, ako asi vyzerala Júlia, keď bola štvrtáčka.

Mám na zozname aj ďalších, k nim sa tiež dostanem. Alebo aj nie. Ešte neviem, ako to celé dopadne. Určite ste si už domysleli, že toto je moja prvá ozajstná kniha. Teraz ma však zaujímate vy.

Celkom by som vám chcel veriť, ale ako mám vedieť, či vám môžem prezradiť všetky svoje

trápne osobné veci? Napríklad to s tými policajtmi? Akí ste vnútri?

Ste pomerne dobrí, pomerne slušní ľudia? Povedal kto? Vy? Vaši fotrovci? Alebo bráchovci?

Okej, aby som vám dokázal, že by som sa s vami chcel kamošiť – a ja sa nekamoším len tak s hocikým – prezradím vám ešte niečo tajné.

Takto som naozaj vyzeral vtedy ráno v prvý školský deň šiesteho ročníka. Stále sme kamoši alebo ste už zdúchli?

Ak nie, tak nikam nechodte. Celkom sa mi pozdávate. Fakticky. Aspoň viete počúvať. A verte mi, že mám pre vás príbeh ako hrom.

KAPITOLA 2

ZÁKLADNÁ ŠKOLA/PRÍSNE STRÁŽENÉ VÄZENIE

Dobre, teraz si predstavte deň, keď sa narodila vaša praprarará mama. Máte? Teraz od toho odpočítajte ďalších sto rokov. Tak a zhruba v tom čase postavili Základnú školu Village Hills. Pravdaže, vtedy podľa mňa slúžila ako väzenie pre zlodějov dobytka a dodnes sa toho veľa nezmenilo. Len dnes tu väznia šiestakov, siedmakov a ôsmakov.

Videl som dosť filmov na to, aby som vedel, že keď sa prvýkrát stanete väzňami, máte v podstate len dve možnosti: a) zmlátite niekoho ako žito, aby si o vás všetci mysleli, že ste pako a že sa vám nemajú pliesť pod nohy, alebo b) sklopíte hlavu, držíte krok s davom a pokúšate sa v nikom neprebudiť jeho horšie ja.

Viete už, ako vyzerám, tak asi tušíte, ktorú z možností som si zvolil. Len čo som vošiel do triedy, zamieril som rovno k zadnému radu lavíc, čo najďalej od katedry.

Ten plán však mal jednu dieru a tá diera sa volala Miller. Presnejšie, Miller – pán príšer. V tom chalanovi bolo ťažko neprebudiť horšie ja, lebo iné ani nemal.

Lenže to som vtedy ešte netušil.

„Tu vzadu sa ti páči?“ spýtal sa ma.

„Áno,“ odvetil som.

„Takže si problémový typ alebo také niečo?“ vyzvedal ďalej.

Pokrčil som plecami. „Čo ja viem. Ani nie.“

„Lebo tu sedávajú len darebáci,“ povedal a urobil krok ku mne. „A ty si mi zasadol miesto.“

„Máš ho niekde podpísané?“ odvrkol som a vzápätí som si uvedomil, že to asi nebol najlepší nápad, lebo Miller ma svojou XXL labou chytil pod krk a začal dvíhať ako päťdesiatkilovú činku.

Som oveľa radšej, keď mám hlavu na krku,
a tak som sa podvolil a vstal.

„Tak to skúsime ešte raz,“ povedal Miller. „Tu sedím ja. Rozumieš tomu?“

Rozumel som dokonale. Bol som šiestak asi štyri a pol minúty a už som mal na chrbte namaľovaný veľký žiarivý terč. Tomu vravím zapadnúť do davu.

Nechápte ma zle, nie som až taký sraľo. O niekoľko kapitol sami uvidíte, čoho som schopný. Ale dovedy som sa rozhodol presťahovať sa do inej časti triedy. Niekam, kde nebudem v ohrození života.

Sotva som si však našiel nové miesto a sadol si naň, znovu sa ozval Millerov hlas: „Nie, nie,“ povedal. „Aj tam sedím.“

Tušíte asi, ako to pokračovalo.

Keď do triedy vošiel náš učiteľ Rourke, aby nás privítal v novom školskom roku, stál som pri stene a premýšľal, aké to asi bude nemôcť si ďalších deväť mesiacov sadnúť.

Rourke na mňa pozrel ponad okuliare: „Dovoľte, pán Chačra... Chačar... Chačadr...“

„Chačadorjan,“ vysypal som zo seba.

„Na zdravie!“ zvolal ktosi a celá trieda sa rozosmiala.

„Ticho!“ okríkol ich Rourke, hľadajúc moje meno v prezenčnej listine. „Nuž, Rafael, a čo ťa trápi?“ spýtal sa ma a usmial sa ako rozprávkový deduško.

„Nič, ďakujem za opýtanie,“ odvetil som.

„Zle sa ti tu sedí?“ pokračoval.

„Ani nie,“ odpovedal som, lebo som nechcel zachádzať do podrobností.

„Tak teda: SADNÚŤ!“

Na rozdiel od Millera – pána príšer, pán Rourke mal lepšie aj horšie ja, z ktorých som už poznal obe.

Každý mal dosť rozumu, aby si nesadal rovno pred Millera, ale bola to posledná voľná stolička v miestnosti.

A keďže som občas najväčší idiot na svete, neobzrel som sa za seba, keď som si sadal. Nasledoval tvrdý pád až na dlážku – stoličku niekto odsunul.

Čo bolo na tom všetkom dobré? Vzhľadom na to, ako sa mi začal druhý stupeň, v duchu som si hovoril, že najhoršie už mám za sebou.

A čo zlé? Že s tým dobrým som bol úplne vedľa.